

HOLLY BOURNE

To ti moc
přeju

**TO TI
MOC
PŘEJU**

Holly Bourne je bestsellerová autorka. Kromě psaní se zabývá o genderovou rovnost a podporuje odstraňování stigmat spojených s duševními problémy. Je ambasadorkou organizace Women's Aid, se kterou spolupracuje na zvyšování povědomí o problematice násilných vztahů.

HOLLY BOURNE

**TO TI
MOC
PŘEJU**

slovař

Copyright © 2025 Holly Thompson
Translation © Romana Bičíková, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již živými, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

To ti moc přeju

Z anglického originálu *So Thrilled For You*,
poprvé vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Hodder & Stoughton Limited,
An Hachette UK company, 50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ,
přeložila Romana Bičíková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333/5, 196 03 Praha 9 – Čakovice, v roce 2026

Editorka Aneta Křížková

Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1266-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz
info@slovart.cz

Pro Becky a Rachel –
nakonec jsme do těch lázní JELY!

Prolog

Oheň se okamžitě zmocní piňaty ve tvaru vulvy. Krepový papír se vlní v purpurovém dýmu, sladkosti uvnitř drátěné klece praskají jako zrnka kukuřice při výrobě popcornu a vybuchují. Piňata spadne na dřevěnou terasu a ve mně se rozhostí chvilkový nehybný klid. Je to poprvé po dlouhé době, co se cítím vyrovnaná, sleduju tu podívanou a pomyslím si: *Páni, růžovej kouř jsem ještě neviděla.*

Plameny brzy pozřou kupku balícího papíru se vzorem kachniček a hrubou vlnu ručně upletených dek, a ze zhroucené stěny pivoňkových květů začne stoupat nasládlá toxická vůně.

Už teď je mi jasné, že je všechno ztraceno.

Můj život už pomyslně shořel na popel, takže dává smysl, že jsem ho spálila i doslova. Chtěla jsem jen, aby všechno vzplálo a hořelo, dokud nezbyde nic než černá zem plná živin, z níž vyrostе něco nového. Jen mě nikdy nenapadlo, že to doopravdy udělám...

Pozoruju kouř stoupající z ústí kanónu, jak tančí ve vzduchu a halí výhled do krajiny, stáčí se v tetelivém horku a kontrastuje s jasně modrou oblohou. Všechno kolem je rázem v plamenech, množství dýmu se zdvojnásobí, ztrojnásobí, oheň ladně přeskakuje po dřevě.

Do tváře mě udeří horký závan a probere mě.

Slyším sama sebe, jak křičím nad tím, co jsem udělala. Rozběhnu se k žáru.

ZPACKANÁ BABY SHOWER ZPŮSOBILA ROZSÁHLÝ POŽÁR

Surrey – Požár, který vznikl odpálením pyrotechniky během oslavy u příležitosti odhalení pohlaví dítěte (tzv. gender reveal), zničil více než 14 hektarů půdy, zpustošil místní přírodu a způsobil škody za miliony liber.

„Pyrotechnické zařízení na výrobu kouře“ bylo zapáleno během těhotenského večírku, který se konal v červenci historicky nejteplejšího zaznamenaného léta. Požár zničil venkovskou usedlost a poté se rozšířil do okolní vyprahlé krajiny, kde plameny pohltily další dvě nemovitosti.

Hasiči s ohněm bojovali sedm hodin, než se jim podařilo dostat situaci pod kontrolu. Policie nyní vyslýchá klíčové svědky, aby určila, kdo je za odpálení dýmovnice zodpovědný. *[pro více informací rozklikněte]*

45 872 sdílení

BůhJeMiSvědkem1974 sdílel/a s komentářem

„Pyrotechnické zařízení na výrobu kouře“ odhalilo, že rodiče jsou zasraný idiotský narcisti

HrdýBoomer3543024 sdílel/a s komentářem

Mileniálové, když se stanou rodiči: „Můj drahoušek může nosit jen oblečky z organického bambusu a z druhé ruky, protože se bojíme klimatické změny“

Taky mileniálové, když se stanou rodiči: „SPÁLÍME CELOU PLANETU, JEN AŽ MÁME CO DÁT NA SOCKY“

ArthurJJdd sdílel/a s komentářem

*Některý lidi by fakt měli mít zakázaný se množit.
Vykastrujte každýho, kdo někdy sdílel na sítích fotku
avokádovýho toustu*

FinnJK32d5rd sdílel/a s komentářem

*Tohle je asi mimo téma, ale nejsou gender reveal a baby
shower dvě různé věci? Odkdy se pořádají najednou?*

BůhJeMiSvědkem1974 odpověděl/a na komentář:

*HAHA. Mohli toho mít na socky DVAKRÁT TOLIK.
Amatéři.*

HlasRozumu sdílel/a s komentářem

Vy si tu všichni děláte prdel, ale laskavě nezapomínejte,
že tři rodiny přišly o střechu nad hlavou a všechen
majetek. A to nemluvím o strašlivé zkáze pro místní
faunu a flóru.

DontKnwAbtUImFeeling22 odpověděl/a na komentář:

NUDA!

NenavidimZenyATyTaky sdílel/a s komentářem

ŽENSKÝM BY SE MĚLO ZAKÁZAT MÍT DĚTI

SprávnáStranaDějin odpověděl/a na komentář:

A jak potom vyřešíme klesající porodnost?

FemSpolNavždy odpověděl/a na komentář:

Ty jsi určitě i proti potratům, co?

NenavidimŽenyATyTaký odpověď/a:

DRŽTE HUBY A CHCÍPNĚTE ZASRANÝ

FEMINISTICKÝ DĚVKY

DEN POŽÁRU

Transkript: Výslech Nicole Daviesové, provedl vrchní inspektor Simmons

Simmons: Můžete nám prosím popsat, co jste dělala dne 14. července?

Nicole: [zavrtí se] Můžu si nejdřív odskočit na malou, prosím?

Simmons: Vždyť jste teď byla.

Nicole: Já vím. Ale taky jsem v osmém měsíci těhotenství. Slyšela jsem, že kdybych potřebovala, můžu se vyčurat do vaší helmy, je to pravda?

Simmons: To určitě nebude nutné. Seženu někoho, kdo vás doprovodí na toaletu.

NICKI

Nemůžu uvěřit, že dneska se koná *moje* baby shower. Zní to neskutečně, ale konečně je to tady.

Budu máma. Budu mít miminko.

Upřímně řečeno mám pocit, že jsem posledních deset let svého života byla tak trochu posedlá otázkami jako *budu mít někdy dítě? Můžu mít dítě? Kdy bych se měla pokusit otěhotnět?* Jedna z nejlepších věcí na těhotenství je, že si můžu odpovědět, že *ano*, a hodit všechny pochybovačné kecý za hlavu. Zbavit se té nervózní energie mě uvolňuje mnohem víc než takhle vlažná koupel za svítání, ale pokud se nezchladím, moje miminko se uvaří jako vejce.

Přespala jsem u našich, fakt jsem se těšila na venkovský klid a to, že budu mít celou manželskou postel pro sebe. Jenže ranní koncert ptactva za okny je ještě hlasitější než dubstep, co si tak rádi pouštějí naši sousedi. Jsem vzhůru od čtyř, už hodinu, stejně dlouho jako zběsilé slunce. Se zívnutím se pokusím ponořit ještě níž pod vodu v marné snaze se ochladit. K ptačímu zpěvu se přidá komické vrzání mého nateklého těla o stěny vany. Můj pupek se nad řídkou pěnu bez parfemace vynoří jako ledovec, poleju si ho vodou – a na celé tři minuty nacházím úlevu, což je na osmý měsíc těhotenství vlastně docela dobré. Zavřu oči a obejmu si břicho, nacvičuju si dýchání podle kurzu hypnoporodu. Cítím, jak se miminko pod napjatou kůží vrtí. Viděla jsem na TikToku

video, podle kterého se otisky prstů vytvářejí v děloze tím, jak kolem rukou miminka víří plodová voda. Každý sebemenší pohyb a zákruta těhotenství se miminku zapíše do kůže – devět měsíců spolubydlení v matčině těle zakreslených do nádherného uměleckého díla v dlaních vašeho dítěte. U toho videa jsem se rozbrečela, a i když jsem si jistá, že to není nijak vědecky podložené, potřebuju aspoň trochu magie, abych přežila třetí trimestr v téhle pekelné výhni. A dneska musím v téhle pekelné výhni, v domě mých rodičů, který je celý ze skla, přežít i baby shower. Oslavu, kterou jsem ani nechtěla, ani se o ni neprosila, jenže Charlotte mi ji stejně vnutila.

„Bude to perfektní den,“ opakuje mi do telefonu, do zpráv, kdyby mohla, pošle mi i poštovního holuba. „*Perfektní.*“

„Hele, ale žádný dárky fakt nepotřebuju, jo?“ snažila jsem se škemrat. „Vyřídíš jim to? Tohle není *baby shower*, ale jen příležitost se se všema vidět.“

„I tak by sis měla sepsat seznam. Lidi ti dárky koupí, i když jim řekneš, ať to nedělají.“

„Nechci žádný seznam, Charlotte.“

„Jeden jsem ti předvytvořila u Johna Lewise, jen s pár základními věcmi.“

„Charlotte!“

„Bude to perfektní. Perfektní.“

„To fakt nemusíš. Vím, žeš to teď neměla lehký...“

„PERFEKTNÍ.“

Nejsem si jistá, co takový perfektní těhotenský večírek obnáší. Musí být krátký? To jsem si myslela, než jsem sama otěhotněla. Dřív mi vadilo, když baby shower trvala víc jak dvě hodiny, ale teď, když je to moje oslava, mám strach, že lidi nedorazí, nebo nebudou chtít zůstat až do konce.

Vsadím se, že Steffi se ukáže tak maximálně na deset minut. Jestli vůbec.

Je taky dost nanic, že Charlotte trvala na tom, že dům mých rodičů je k pořádání baby shower dokonalý, i když je na úplném konci světa. Naši se na důchod odstěhovali do téhle luxusní přestavěné stodoly, odkud je to na nejbližší nádraží pěkná štreka. Jejich výhled do venkovské krajiny je méně působivý než obvykle, protože vlna veder proměnila všechna okolní pole v postapokalyptickou pustinu. Bojím se, že lidi se sem nebudou chtít kodrcat. Ale Charlotte přesto dorazí časně ráno, aby všechno „nachystala“.

„V osm není moc brzo, že ne?“ zeptala se mě.

„Začíná to v jedenáct. Co tu chceš chystat, Charlotte? Opičí dráhu? Bude to jen decentní, umírněná oslava, že jo?“

Charlottin život je jako vystřižený ze storičky na Instagramu, ale já nechci, aby si o mně kdokoli myslel, že se ze mě stane jedna z *těchhle* matek. Víte jakých. Těch, co si říkají „mamča“. Předem jsem Matta varovala, ať se během mého těhotenství i po porodu vystříhá výrazů jako „těhulkování“, „mamča“, „mimísek“ a hlavně psaní postů na Instagram, jako by byly určené přímo miminu, i když ještě nemluví a stejně by si ho nepřečetlo, protože podle zákona si může profil na sociálních sítích založit až od dvanácti. Jenže ta dobráčka Charlotte je odhodlaná moji baby shower proměnit v moji nejhorší noční můru. „Nic se neboj, mamčo,“ řekla mi. „Všechno zařídím. Jen klid.“

Mobil odložený na koupelnové rohoži zavibruje, ale toho si nevšímám. Takhle brzo to nemůže být nikdo jiný než Charlotte. Po propocené noci v tomhle moderně architektonickém paskvilu jsem pořád strašně unavená. Už když jsem

se probudila, bylo 25 stupňů. Jsem jako velryba, nic mi není pohodlné a mám neutuchající žízeň, a teď už je tak zatraceně dlouho tak zatracené vedro. Spát dokážu jen tak dvě až čtyři hodiny v kuse, neustále se budím a lemtám litry studeného mléka, chladím si zápěstí pod ledovou vodou, a taky samozřejmě pořád čurám. Sice to mám na seznamu zakázaných frází, ale už se zoufale nemůžu dočkat, až konečně „poznám svoje mimi“, jen abych přestala být jako oteklý hroch.

Moje miminko. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Dokázala jsem to. Matt a já jsme to dokázali.

Miminko se probudí, rozvlní mi břicho. Přiložím na jeho kopance ruku.

„Dobré ráno,“ zavrčím. „Ty už taky vstáváš? Já vím, je moc horko.“

Na kůži se mi perlí pot a klouže po břiše dolů, do vody ve vaně. Zadní část přestavěné stodoly je celá ze skla, takže dneska se budou potit všichni. Tuhle obavu ale zaženu a soustředím se na svoje spojení s miminkem. S mým miminkem. V den, kdy se koná moje baby shower. Děje se to. Já a Matt jsme nějakým způsobem překonali všechny překážky a dokázali to – vytvořili jsme si jeden k druhému tenhle obrovský závazek. Stvořili nový život. Spojili naše geny a krev a dědičné choroby a smíchali je do živého človíčka, se kterým se už za měsíc „seznámíme“. Je to šílené. Je to nádherné. Díkybohu, že jsme přestáli všechny temné časy. Díkybohu, že se nám povedlo počít, zvláště vzhledem k tomu, čím si prochází Charlotte. Mám štěstí. Mám obrovské štěstí.

Tiše svému bříšku zpívám a necítím nic než naprosté blaho – a bolest pánevního pletence –, dokud se voda od

mého rozpáleného těla neohřeje a koupel nezačne být nepřijemná.

S obtížemi se škrábu přes zaoblený okraj vany, nadávám jako špaček, pořád nedokážu pochopit, že se moje tělo proměnilo v obří mimozemský skafandr. Zabalím se do osušky a bosky se vrátím do pokoje pro hosty, skrze dveře ložnice mých rodičů slyším tlumené tátovo chrápání. Schnu jen tak volně na vzduchu, broukám si pro sebe a cítím, že moje břicho je zase nehybné, miminko usnulo. Přemítám, jestli si stihnu ještě rychle zdřímnout, než se aktivuje moje máma.

Pak si vzpomenu, že mi vibroval telefon. Ztěžka se zvednu z postele a kolébavou chůzí si pro něj dojdu zpátky do koupelny. Musí to být Charlotte. Ale když si dřepnu, abych mobil zvedla, cítím nenadálé mrazení, jako instinkt mi tančí po paži, takže se bezděky zarazím a teprve potom odemknu displej.

A jakmile zprávu spatřím, můj telefon břinkne o geometrické dlaždice na podlaze a displej popraská.

Transkript: Výslech Lauren Powellové, provedl vrchní inspektor Simmons

Simmons: Můžete nám popsat, jak probíhal den 14. července, prosím?

Lauren: A to bylo kdy?

Simmons: Ten den, kdy hořelo.

Lauren: Aha, jistě. Pardon. Když máte malé dítě, dny se vám slévají dohromady.

Simmons: Klidně si dejte načas, Lauren.

Lauren: Ehm, a nevíte, jak dlouho bude tohle trvat? Protože moje dítě má momentálně bdělé okno na dvě a tři čtvrtě hodiny, a já tu musela dlouho čekat, takže ho musím uspat už za hodinu a třicet sedm minut, a k tomu potřebuje moje prso...

LAUREN

Woody mě znovu probudí a je to jako teroristický útok.

„Ne,“ splyne mi ze rtů, když slyším jeho řev. „Ne, prosím.“

Tristan se vedle mě v posteli zavrtí. Taky ho slyšel, ale zůstáváme zticha, jako by Woody byl tyranosaurus rex z *Jurského parku*, a když se ani nepohneme, tak zase usne a nesežere nás jako toho chlápka na záchodě. Dává to smysl? Nejsem si jistá. Jsem tak strašně, strašně nevyspalá. Nejradši bych se rozbřečela. Ne, počkat, povlak polštáře je mokrá, takže už brečím. Paráda. Budu to muset přidat na počítadlo. Tristana napadlo, že by byla legrace počítat, kolikrát za den se rozbřečím. Protože poporodní deprese je mnohem snesitelnější, když z ní uděláte hru.

Z Woodyho postýlky se ozve další zakvílení. Sáhnu po telefonu, abych se podívala, kolik je hodin, a je to přesně tak zlé, jak se cítím. Woody usnul přesně před hodinou a patnácti minutami... potom co jsme se ho hodinu a padesát minut pokoušeli znovu uspat. A když to konečně zalomil, byla jsem tak napumpovaná adrenalinem a ochromujícím pocitem, že v téhle noční můře zůstanu trčet navždy, že jsem nemohla zabrat ještě celou věčnost. Vlastně jsem spala tak dvacet minut.

Další, ještě naléhavější jekot. Tristan se ke mně přisune.

„Necháme ho?“ zašeptá, ale ne dost tiše. Woody zoufale zavřeští, tak pronikavě, že bych se nejradši vymrštila

z postele a zařvala na něj, ať drží hubu, protože tak dobrá jsem máma. Klidně bych mohla být máma influencerka. Jak bych se na sítích mohla nejlíp prodat? Říkám svému dítěti, ať drží hubu. Pravidelně. Přímou do očí. A taky jsem pořád tlustá. A nenávídím každou minutu svého života. Jak jako, že nemám žádné sledující? Jak to, že hashtagy jako #AutentickáMáma a #DítěVámRozesereŽivot netáhnou a žádná značka mě nechce sponzorovat? Tyjo, fakt blouzním, co? Panebože, jak to, že Woody pořád brečí? Proč je zase vzhůru?

„Spánková poradkyně říkala, že ho máme patnáct minut nechat a zkusit, jestli se neutiší sám,“ odpovím šeptem Tristanovi právě ve chvíli, kdy Woody zaječí tak nahlas, že si na nás sousedi budou určitě zase stěžovat.

„Neutiší se,“ kontruje Tristan, už se ani nesnaží šeptat.

„Nevím, o čem to mluvíš, zní naprosto nadšeně.“

Další hrůzostrašný řev.

„Musíme za ním,“ prohlásí Tristan.

„Ne, spánková poradkyně říkala...“

„Lauren, vždyť je nešťastnej.“

„No, to by neměl. Měl by spát.“

„Jdu pro něj.“

„Opovaž se.“

Jenže Woody pláče tak zoufale, že to nevydržím. Zhluboka se nadechnu, silou vůle zvednu obolavělé tělo z postele, promnu si oči a mám pocit, jako bych je přejela šmirglpapírem.

Do hajzlu s tím. Do prdele.

Do zasraný prdele s tímhle vším.

„No tak, miláčku, copak je?“ vrkám a zvednu Woodyho z postýlky. Obličejík má svaštělý jako stařec a jasně rudý

od toho třicetivteřinového pláče, během nějž jsem se nevěnovala uspokojování všech jeho nikdy nekončících zkrivených potřeb. „Já vím, já vím. Maminka je tady. To nic. Jsem tady. Miláčku můj.“ Strčím mu do pusy bradavku a Woody se hladově přisaje, třebaže hlad by mít neměl. Není možné, že by už zas měl hlad, vždyť před hodinou a patnácti minutami strávil hodinu a padesát minut přilepený k mému prsu. Tristan se s povzdechem překulí na druhý bok se spokojeným vědomím, že nemůže nijak pomoci. Sedím v rozbřesku a supím závistí, zatímco jeho dech zpomalí a ustálí se, a Woody se nakonec sáním taky uspí. Jakmile se přestane vrtět, počkám ještě deset minut, abych si byla jistá, že opravdu spí, a teprve pak se pokusím mu strčit ukazováček do pusinky a oddělit ho od prsu. Žaludek se mi plní úzkostí, ale nakonec jeho našpulené rtíky odlepím od bradavky a pak ještě držím jeho tvářičku u těla dalších deset minut, dokud nemám jistotu, že je v té nejhlubší fázi spánkového cyklu. Potom ho položím zpátky do postýlky s větší precizností, než s jakou se Tom Cruise v *Mission Impossible* spouštěl ze stropu.

Vyšlo to.

Spí.

Konečně. Zatím.

Jenže uspávání samozřejmě trvalo zas tak dlouho, že celá srším stresem. Sama znova neusnu.

Půl šesté ráno, ale slunce za závěsy praží, jako by bylo poledne, a teplo Woodyho tělíčka mě rozpálilo, že se skoro vařím. Ani nemusím naklánět hlavu, abych cítila čpavý smrad v podpaží. Musím se před tou dnešní oslavou osprchovat, abych nevypadala tak, jak se cítím – všichni mě tam budou podvědomě zkoumat, jestli už jsem shodila těhotenská kila.

Jasně že ne. Mám sotva čas se umýt, natož cvičit nebo vařit cokoli, co není nutella nabíraná lžící přímo ze sklenice. Jsem tak vyčerpaná, že by na to mělo existovat nějaké jiné slovo. Něco v němčině, k popsání úrovně vyčerpanosti, kterou cítíte, když se společností necháte dotlačit k mateřství. Nemůžu uvěřit, že jsem si předtím, než se narodil Woody, mohla někdy *stěžovat* na únavu. Byla jsem naprostá kráva – prohlášovala jsem, že jsem „úplně vyšťavená“, potom co jsem kalila do čtyř ráno na diskotéce a DOBŘE SE BAVILA a UŽÍVALA SI ŽIVOTA a nespát bylo MOJE ROZHODNUTÍ – protože jsem věděla, že to doženu následující noc, a tu další, a tu další. Poslední dobou jsem ale vysílená do morku kostí. Cítím, jak se mi scvrkávají části mozku a šeptají si: „Tak co, pořídíme si Alzheimeru?“ A takhle zchvácená jsem, aniž bych se bavila. Žiju jen nekonečnou každodenní ubíjející rutinou snahy udržet Woodyho při životě. Ach jo, tak ráda bych zase usnula, ale to se mi nepovede. Ne, když vím, co mě dnes čeká.

Panebože. Nickina baby shower.

Sejdu po schodech do přízemí. Oči mě při každém zamrknání bolí, ale utěšuju se tím, že mám aspoň chvíli pro sebe. Chvíli, když můžu být prostě jen sama sebou – zlomená, smradlavá, vydlabaná Lauren. V kuchyni je binec, který je potřeba uklidit. Nádobí po včerejší večeři je neumyté, nestihli jsme to, protože se Woody s řevem probudil, sotva čtyřicet pět minut potom, co jsme ho uspali. Většinu podlahy pokrývají miminkovské věci – drásavě veselé kousky barevného plastu pokryté zaschlými dětskými slinami. Sesunu se na gauč a zpod zadku se mi ozve hlasité zapískání, protože jsem dosedla na žirafu Sophii.

Můj dům býval docela hezký.

Moje tělo bývalo docela hezké.

Můj obličej.

Můj život.

A ne že jen hezky vypadaly. Byl to i hezký *pocit*.

Byla jsem šťastná. Když se nad tím zpětně zamýšlím, byla jsem fakt lahodně šťastná.

A celé jsem to zahodila. Zničila jsem to. Na věky věků jsem si to podělala.

Nicki má dneska baby shower...

Nicki a Matt jsou šťastní. Strašně moc. Jsou spolu v podstatě od vysoké a znají se skoro stejně dlouho jako Malé ženy. Prakticky dětská láska. A šťastná. Mají pěkný dům a dobrou práci a bohatý společenský život, a spí osm hodin denně. A já teď musím jít na její těhotenský večírek a dívat se na její těhotenské břicho a tvářit se, že z toho mám radost, i když mi nahání hrůzu.

Vsadím se, že taky sní o pohodovém porodu do vody, jako já...

Vzpomínka na řev.

Moje tělo vydávající zvuky, o kterých bych si ani nemyslela, že jsem jich schopná.

Skřeky umírajícího zvířete.

Dýchej, Lauren. Dýchej.

Mám to ale štěstí. Konečně mi vyšla půlhodina času pro sebe a já ji promarním dalším panickým záchvatem.

Dýchám. Zaplaším vzpomínky. Zatlačím nikdy nekončící obavy do přeplněné truhly v mojí mysli. Obavy z toho, že snaha upravit Woodyho spánkový cyklus zjevně nefunguje, tudíž Woody nebude nikdy v životě spát a já se tudíž už

nikdy nebudu cítit přičetně. Obavy, že budu muset Woodyho a sebe dopravit autem do domu Nickiných rodičů v nějaký zasraný venkovský prdeli a ještě cestou nabrat podělanou Steffi, i když jsem totálně nevyspalá a Woody nesnáší sezení ve svý zkurvený autosedačce, a pak přežít debilní infantilní hry a tvářit se, že Nicki čeká něco nádherného, a přitom se chystá nakráčct do úplně stejné pasti, co se sklapla kolem mě. Co když v tomhle stavu nabourám? Zabiju Woodyho? Zabiju nás oba? Před očima se mi ve vysokém rozlišení odehrávají strašlivé scény, žaludek jako by mi leptala kyselina, a... Ne. Musíš se nějak rozptýlit, Lauren. Vytáhnu mobil a zvednu si ho před obličej, abych nemusela hledět do své psychologické propasti.

Chvilí se snažím číst zprávy, aby mi neuteklo nic ze světového dění, prolétnu pár článků o současné vlně veder a o tom, jak nás globální oteplování všechny vyhubí. Narazím na jakousi glosu o uhlíkové stopě dětí – mít Woodyho je z hlediska emisí oxidu uhličitého stejné, jako bych dvacetkrát za rok letěla do Austrálie, a to ani neměli tu čest si čichnout k emisím, které nechává v plíně. Na jiném webu nějaký sloupkař lamentuje nad prudce klesající porodností a nad tím, jak jsou ženy sobecké a nechtějí rodit. S povzdechem radši přepnu na Instagram. Bezmyšlenkovitě scrolluju přes zamrzlé úsměvy lidí, co se chlubí svými dokonalými životy. Pohled na to, jak si někdo něco dopřává – a vyzařuje z něj lehkost a volnost a naplnění – mě fyzicky bolí. Vidím, že Steffi zase byla večer venku, na nějaké luxusně vypadající večeři se spoustou vydavatelů, završené koktejly v hotelovém baru. Úplně cítím na jazyku kyselou závist. Určitě bude mít kocovinu, až ji vyzvednu, a bude si stěžovat, že je

unavená – a já budu mít co dělat, abych jí nezapíchla nůž do oka. *Nejspíš nějaká důležitá pracovní akce s její novou agenturou*, připomenu si ve snaze být chápavá a ne závistivá.

Všechno je to jen zdržovací taktika. Vím, co přesně na internetu dělám. Chystám se udělat to, co dělám pokaždé, když mám volnou vteřinu. Když pošlu dost zpráv, možná se mi omluví. Možná přestane hrát tuhle nebezpečnou hru. Tu, co mě skoro zabila. Jako bych se vznášela, když přepnu ze svého osobního účtu na svůj nejnovější tajný profil. Název stránky znám nazpaměť, stačí ho zadat do vyhledávacího řádku a hned na mě vyskočí samolibý obličej, ten, který jsem milovala a důvěřovala mu.

Kliknu na ikonku soukromých zpráv a začnu psát.

„Musíš nechat těch lží. Vážně. Přestaň už kurva lhát.“

Transkript: Výslech Steffani Foxové, provedl vrchní inspektor Simmons

Steffani: To víte, že už několik vydavatelství chce k tomu požáru práva?

Simmons: Už jste se zmínila, že jste ten den měla spoustu práce.

Steffani: Spoustu? Bylo to šílený. Jet na tuhle baby shower bylo to úplně poslední na světě, co jsem ten den potřebovala, ještě ke všemu, když dopadla... takhle.